

MISE SINAJ

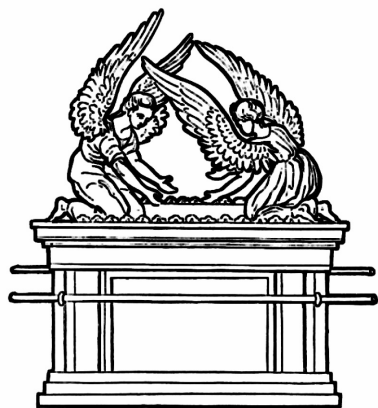
*„Akce, napětí, dávná tajemství
a řada šokujících zvrátů.
Protřepat, nemíchat!“*

– Publisher's Weekly

GREGG LOOMIS

STOPY VRAHŮ DVOU UZNÁVANÝCH VĚDCŮ VEDOU AŽ K BIBLICKÉ HOŘE CHORĚB

**Knihy Gregga Loomise
v nakladatelství Mystery Press**

LANG REILLY

Případ Pegasus
Akta Julián
Mise Sinaj

MISE
SINAJ
GREGG
LOOMIS

MYSTERY PRESS

2017

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou buď výtvořem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, nebo lokalitami je naprosto náhodná.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Gregg Loomis, 2008

Translation © Kateřina Niklová, 2017

Cover © Lukáš Tuma, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-88096-97-9 (PDF)

Tato kniha je pro Suzanne.

PROLOG

*Hora Choréb
Sinajský poloostrov
Březen 1904*

Nečekaný objev vyvolal u sira W. M. Flinderse Petrieho úžas, rozhodně ne však radost.

Expedici mu financovala Společnost pro výzkum Egypta a jejím úkolem bylo znovu prozkoumat a zmapovat důlní činnost starověkých Egyptanů na území mezi Suezským a Akabským zálivem. A jako tolik jiných badatelů před ním i on objevil něco úplně jiného, než co bylo předmětem jeho pátrání.

Třebaže se jednalo o horu Sínaj, ze které Mojžíš snesl desky Zákona, Petrie nečekal, že by zde našel něco zvláštního. Jelikož však ležela v oblasti, kterou měli probádat, vyškrabala se expedice s námahou po strmém srázu až na vrchol. Namísto hrbolatých balvanů z červeného pískovce, zakrslého křoví a škorpionů tam narazila na něco dočista nečekaného.

Z jeskyně, zjevně uměle vyhloubené, trčely zbytky zdí postavených ze starověkých, ručně vyrobených cihel. Jejich jižní stranu už dávno obrousil písek, po tisíce let bičovaný vichrem, neutuchající brízou, drsným a žhavým větrem, o němž se Petrie naučil přemýšlet jako o dechu pouště. Severní strana ale dosud nesla patinu malované omítky, která kdysi hrubé cihly zakrývala. Ve stále viditelných nápisech Petrie rozpoznal hieroglyfy, které mohly pocházet až z 12. dynastie faraonů, z doby kolem roku 2600 před Kristem.

Dlouho před Mojžíšem.

To představovalo problém.

Společnost pro výzkum Egypta si stanovila podmínky financování expedic dost jasně: jedním z jejích hlavních cílů byly vykopávky

a průzkum, které měly potvrdit či osvětlit pasáže Starého zákona. Právě na této hoře hovořil Mojžíš s Bohem v podobě hořícího keře; právě odsud snesl ne jednu, nýbrž dvě sady desek Zákona; a právě u paty této hory zničil zlaté tele, symbol modlářství.

Petrieho odhalení znamenalo zradit přátele a sponzory, a toho by se žádný anglický džentlmen nikdy nedopustil.

Zveřejněním nálezu by dozajista přišel o jakoukoli šanci, že ještě někdy dostane od Společnosti peníze. Mohl by ztratit renomé, a dokonce přijít o privilegia v Klubu objevitelů v Mayfairu.

Přál si, aby tu zatracenou horu nikdy nespátl.

Jenže když už tady on a jeho průzkumný tým byli, byla by věčná škoda se zde aspoň neporozhlédnout.

Do západu slunce jim písky vydaly působivou sbírku tabulek, soch a nástrojů, které se obvykle používaly v chrámu. Petrie si byl jist, že následujícího dne odhalí oltář a další důkazy o uctívání často znázorňované Hathór, bohyně lásky, hrobek, zlata a písní, z jejíhož mléka faraoni získávali nesmrtelnost. O tom, kdo tu byl zobrazen, nebylo pochyb – žádný jiný bůh neměl kravské rohy a sluneční disk na hlavě.

Ještě než dovečeřeli a domorodí nosiči pro něj a další tři Angličany vztyčili stany, se Petrie rozhodl, že nálezy zkrátka předloží Společnosti a nechá ji, aby rozhodla, co s nimi.

Což bude nepříjemné. Původně totiž plánoval zápisky z výpravy vydat knižně.

Do odpoledne následujícího dne se jim podařilo odstranit písek z řady síní a komnat. Odhalili reliéfy faraonů a jejich oblíbených manželek, synů a správců, hlavní oltář zatím ještě nikoli.

Našli však řadu čtvercových a kruhových děr vysekaných do pískovce, každá díra větší než koupelnová vana. Petrie ještě nikdy nic podobného neviděl a účel otvorů mu unikal. Objev tavicího tyglíku a několika kil neznámého bílého prášku pod kamennou podlahou se zdál být podobně matoucí. Možná se jednalo o jakýsi zvláštní předmět, o němž se často zmiňovaly nápisy na stěnách a na okolních stélách. Jinak si totiž neuměl představit, na co by ono slovo mohlo poukazovat. Nikdy dřív na něj nenarazil. A ještě podivnější mu připadalo, co by vůbec dělal tavicí tyglík v chrámu.

Další zmínku našel na portrétu Anubise, boha se šakalí hlavou, který odváděl zesnulé do podsvětí. Zvíře leželo na arše, zatímco faraon Amenhotep mu předkládal nějaký kuželovitý předmět. Nápis říkal cosi o darování zlata a radujících se ústech.

Následné pátrání ale žádné zlato neodhalilo, pouze záhadný bílý prášek.

Jako každý jiný kompetentní archeolog i Petrie nálezy zaznamenal, dokončil vykopávky (aniž by našel chybějící oltář) a pokračoval ve výzkumu, kvůli kterému sem přijel.

Nakonec zjevně uzavřel se Společností dohodu, protože o své expedici vydal v roce 1910 krátkou knihu s názvem *Starověký Egypt a starověký Israel*. Jeho objevy by asi vyvolaly v akademickém světě bouřlivější reakce, kdyby to, co našel, nebylo zastíněno stahujícími se mračny dvou světových válek.

Avšak jako tolik jiných badatelů i on uvedl v pohyb síly, o nichž neměl ani tušení. Na počátku dvacátého století v Evropě si je dokázal představit jen málokdo.

I

*Klášter Melk na Dunaji
Rakousko
Současnost*

Joseph Steinburg, Ph.D., stál s tváří obrácenou ke slunci ve vchodu vysokém jako dvě podlaží. Před ním se kopec, na kterém byla v desátém století postavena první část kláštera, prudce svažoval k rychle tekoucím šedým vodám Dunaje. Za zády měl knihovnu. Stěny obrovské místnosti dlouhé devadesát metrů byly patnáct metrů vysoké a kompletně obložené knihami.

Z kaple pod ním se ozýval chorál z večerní mše. Zpívalo ho asi třicet mnichů, kteří stále obývali část barokního opatství, která nesloužila jako farní škola. Zpěvu si ale nevšímal, pokud ho vůbec slyšel.

Nebýt lodě vlekoucí nákladní čluny vzhůru proti proudu a aut, která hučela po dálnici na druhé straně řeky, mohl by se

Steinburg nacházet v kterémkoli časovém období během posledních tisíc let.

Jenže ani na to nemyslel.

Dokázal uvažovat pouze o podivném objevu, který ho zaměstnával poslední dva dny.

Před rokem se opatství pustilo do vskutku gargantuovského úkolu – rozhodlo se totiž vytvořit počítačový registr celé knihovny, a to včetně více než dvou tisíc svazků, které se datovaly do období mezi devátým a patnáctým stoletím. Minulý týden jeden z postgraduálních studentů objevil svazek pergamenů ve starověké hebrejštině, který byl patrně založen v panické snaze ukrýt vše cenné, když v roce 1683 Kara Mustafa a jeho dvě stě tisíc Turků oblehli Vídeň jen asi osmdesát kilometrů na východ odsud. Přestože byli Turci donuceni se sotva o tři měsíce později stáhnout, dokumenty nebyly s největší pravděpodobností nikdy vráceny zpět na původní místa a zůstaly přiloženy k soudobým náboženským spisům. Církev požádala Steinburga, který pracoval na půl úvazku jako archeolog a na celý jako profesor starověkých hebrejských dějin, aby dokumenty přeložil a pokusil se je datovat.

Podle těžkého pergamenu a použitého inkoustu Steinburg hádal, že stránky mohou být stejně staré jako sám Melk. Avšak události v nich zaznamenané byly mnohem, mnohem starší. Nezvyklá větná skladba, fráze vypůjčené z faraonského Egypta, to všechno naznačovalo, že se jedná o velmi pečlivý překlad kroniky, která musela pocházet někdy z let 1500 až 1200 před Kristem. Nebo, aby byl politicky korektní, před naším letopočtem. Každopádně z doby, kdy samotná hebrejšтина ještě neměla ustálenou písemnou podobu.

Steinburg, který byl vždy velmi opatrný, se otočil, vrátil se dovnitř, přistoupil k jednomu z posuvných žebříků, vylezl do nejvyššího patra a prohlédl si místo, kde byl dokument nalezen. A opravdu, okolní svazky pocházely z doby od poloviny do konce sedmnáctého století.

Jakmile sestoupil zpátky dolů na parketovou podlahu, vrátil se ke stolu, na němž ležely rozvinuté pergameny. Natáhl si chirurgické rukavice, které listiny chránily před zhoubnými účinky vlhkosti lidské pokožky, a otočil se k notebooku, v němž dával

dohromady hrubý překlad. Byl si dobře vědom ironie tohoto anachronismu, skutečnosti, že používá elektronický přepis na místě, kde mniši po staletí kopírovali spisy ručně.

Jak se ale tyto dokumenty vůbec dostaly do Rakouska?

Kdyby měl Steinburg hádat – což jako profesor rezolutně odmítal, jako archeolog to ale zároveň musel akceptovat –, řekl by, že starověký pergamen se do Evropy dostal jako trofej z některé křížové výpravy, patrně z té třetí, po níž vévoda Leopold V. uvěznil anglického krále Richarda Lví srdce kvůli výkupnému na hradě Dürnstein – jen o několik kilometrů dál po proudu Dunaje byly stále vidět ruiny jeho věží. Bylo tedy možné, že ty stránky sem byly přepraveny ze staletého hradu jakéhosi bývalého křižáka a předány Melku do úschovy, než mohli Turci prolomit hradby. Řada rodů v této oblasti dokázala vysledovat své předky až do takto hluboké minulosti.

Steinburg si oddychl, když alespoň teoreticky vyřešil tajemství původu dokumentů.

Jak si církev – neřkuli svět – poradí s výsledky jeho objevu, to už byla jiná věc.

O dvě hodiny později vstal a rozhlédl se po místnosti.

Třebaže se události popsané v dokumentech odehrály ve starověku, mohly mít zásadní následky pro současnost.

Velmi zásadní následky.

Následky, které přesahovaly abstraktní akademická pojednání nebo zaprášené stránky dějin.

Mohl by dokumenty přenechat minulosti, vrátit je na jejich místo v nejvyšším patře knihovny a opustit Melk v naději, že i jeho překlad z hebrejštiny a starogermánštiny upadne v zapomnění. To mu ale nepřišlo jako příliš uspokojivé řešení. Součástí odměny za jeho práci bylo i právo publikovat nález v odborných časopisech dle vlastního výběru. Tyto informace budou mít pro některé lidi velkou cenu, pokud je zveřejní, a možná ještě větší, pokud to neudělá.

Každopádně neměl v úmyslu se jen tak vzdát uznání, které mu to mohlo přinést. Úkolem akademické obce je šířit vědomosti jako vánek chmýří z pampelišky. Jak budou informace následně použity, to už nebyla jeho věc.

Nevšiml si, že obrovitou místnost nyní osvětluje pouze křehká zář elektrického osvětlení, neboť slunce už dávno zapadlo. Napadlo ho, jestli opatství úmyslně používá slabé žárovky, aby si mulovalo svit svící, které tu po staletí hořivaly.

Vstal a kývl, jako by uzavřel sám se sebou dohodu. Sáhł do tašky, vytáhl z ní disk a zkopíroval na něj poznámky, které poslední dva dny přepisoval do notebooku. Následně poslal hrubý překlad e-mailem na svůj domácí počítač. Byla to lepší záloha než disk. Zítra oba překlady vytiskne a spolu s poznámkami pošle správě opatství.

Ale prozatím...

Třeba se dočká aspoň trochu akademického poplácání po zádech, možná dokonce většího než jeho bratranec, který byl uznávaným vědcem.

Potom dostal nápad.

S pergameny v ruce opustil knihovnu, prošel několika síněmi a přes nádvoří až k místu, kde ve dne obchod se suvenýry prodával knihy, náboženské medailonky a jiné cetky. Za obchodem se nacházela malá kancelář, k níž Steinburg včera dostal klíč, když potřeboval odeslat fax. Vnější dveře byly pro dnešek zavřené a zamčené, jeho klíči se ale snadno poddaly. Jestli si dobře vzpomínal...

Ano, fax byl zároveň i kopírkou. Rozhodl se nemyslet na to, jak může dokumenty poškodit, a opatrně je rozložil jeden vedle druhého na skleněnou desku.

Jeho bratranec v Amsterdamu se zmínil o projektu, kterému by se tyto staré zápisky mohly hodit. Jenže kdyby Benjaminovi poslal originály, měl by je bratranec u sebe celé měsíce a mohl by uplynout i rok, než by Steinburg mohl cokoli publikovat. Vyřeší to jinak. Benjamin byl také profesorem, jen nějaké exotické vědy. Analytické chemie, teoretické fyziky – Steinburg si nebyl jistý.

Otevřel stůl a vytáhl velkou obálku a roličku známek. Rychle připojil poznámku, v níž žádal, aby byly kopie zničeny nebo uschovány, dokud nevydá svou práci tiskem. Odhadl, kolik známek bude potřebovat, napsal na obálku adresu a hodil ji do pytle s poštou určenou k vyzvednutí následujícího dne.

Usmál se. Bude to elegantní odvěta za nesrozumitelnou formuli, kterou jeho bratranec publikoval vloni, za teoretickou rovnici,

jež vyvolala ve vědeckých časopisech mírné pozdvižení. Tyhle hebrejské svitky budou mít větší, mnohem větší ohlas než Benjaminova teorie.

Oba spolu přátelsky soutěžili už od dětství a Steinburg teď získá body navíc.

Při pohledu na hodinky zjistil, že se domů do Vídně dostane dost pozdě. Zamkl kancelář, vrátil se do knihovny, opustil ji východem obráceným od řeky, prošel nádvořím a po štěrkem vyspaném parkovišti, které už opustily pravidelné zájezdové autobusy, se vydal ke svému Volkswagenu Broukovi, sice staříčkému, ale stále v dokonalém stavu. Branou zamířil pryč od pečlivě posekaných trávníků opatství a najel na silnici vedoucí k mostu. Ve zpětném zrcátku pozoroval dvě věže a kopuli Melku, které se rozplývaly v houstnoucím šeru.

Ještě než Steinburg dorazil k úzkému mostu, který se klenul vysoko nad Dunajem, měl už hrubou představu, která periodika dostanou příležitost do jeho práce nahlédnout.

Z myšlenek ho vytrhl pár světlometů za zády. Podle toho, jak vysoko nad silnicí byly posazeny, musely patřit nákladáku.

Divné. Nákladním vozům byl vjezd na tento most výslovně zakázán.

A ta zatracená věc navíc zrychlovala.

Steinburg pochopil, co se stane, jen okamžik předtím, než kov narazil na kov a poslal volkswagen proti bočnímu zábradlí mostu.

Ucítil bodnutí strachu. Kamenná zídka rozhodně nemohla zabránit tomu, aby se auto nezřítilo do prázdnoty. Nemýlil se.

2

*Bílý dům
Washington, D. C.
4:23 východního času*

Zvonění telefonu u postele přivedlo Phillipa Hanslera, prezidenta Spojených států, zpátky k rozespalému vědomí. Tiše zasténal, když upřel oči na digitální budík vedle telefonu. Nemotorně

hmátl po sluchátku, přitiskl si ho k uchu a přitom ho napadlo očividné: dnes v noci už se nevyspí. To číslo měl pouze náčelník štábu a nikdo nevolá v tuto dobu s dobrými zprávami.

Aby neprobudil svoji ženu, posadil se, aniž by rozsvítil. „Jo?“

„Dobré ráno, pane prezidente. Situace v Íránu se vymkla kontrole. Spojený výbor náčelníků štábů už je na cestě a do konferenční místnosti by měl dorazit do deseti minut.“

Prezident bez odpovědi zavěsil, vyklouzl zpod příkrývek a nohama zašmátral po pantoflích, které nechal u postele.

„Mám poslat pro kávu?“ Otázka zazněla z hrbolu pod příkrývkami, vedle něhož ještě před okamžikem ležel.

V kuchyni v Bílém domě byla čtyřiaadvacet hodin denně přinejménším základní obsluha.

Prezident se šoural do koupelny. „Není potřeba. Tam, kam jdu, bude kávy víc než dost.“

Už jen při pouhé zmínce o tom místě ho mrazilo. Konferenční místnost v Bílém domě, tzv. situation room, se nacházela hluboko pod zemí. Tvořilo ji vlastně několik místností, a to včetně koupelny a kuchyňky, a byla postavena za studené války jako nouzový bunkr pro případ, že by nečekaný nukleární útok neumožnil prezidentovi evakuovat se včas z Washingtonu. Byla vybavena nejmodernějšími komunikačními prostředky a v okamžicích národní pohotovosti stále sloužila jako velitelský post.

O několik minut později stál prezident ve výtahu, který se nacházel hned u jeho soukromých pokojů. Už teď slyšel sílící kakofonii sirén. Pohlédl na hodinky. Vojenská kavalkáda a její doprovod dorazí přesně načas.

Jakmile vstoupil do konferenční místnosti, tři nejvyšší generálové a jeden admirál se okamžitě postavili do pozoru. Prezident si představoval, že slyší cinkání medailí. Jak jen se ti muži dokázali tak rychle ověsit metály a stužkami? Museli mít několik sad dopředu připnutých k čistým uniformám.

Prezident na ně zběžně kývl. „Pánové, posaďte se, prosím.“

Čtyři vyžehlená a naškrobená pozadí sebou plácla na židle. Sluha v bílém saku se objevil s karafou kávy a stohem šálků zrovna ve chvíli, kdy se na svých místech usadili i náčelník štábu Bílého domu, ministři zahraničních věcí a obrany a šéf výzvědné služby.

„Počkáme, dokud nenajdeme i viceprezidenta?“ zeptal se náčelník štábu.

Ne, pokud neplánujete prohledat byty všech svobodných žen ve Washingtonu, pomyslel si prezident. Poté co zmíněný před dvěma lety ovdověl, stalo se obtížné ho v noci a během víkendu zastihnout. Jestli chce realizovat své velmi nepokryté ambice, bude muset své chování změnit.

Prezident zavrtěl hlavou. „Ať se někdo dál snaží se s ním spojit. Mezitím ale nenechme všechny čekat.“

Vděčně kývl na sluhu, který přinesl kávu, a vzal si kouřící šálek z podnosu. „Dobrá, vím, že jste mě nevzbudili v tuhle hodinu jenom proto, že milujete moji společnost.“ Kývl na námořního admirála Jacka Allena, černocha kolem šedesátky, který byl prvním příslušníkem své rasy, který dosáhl této pozice, a teprve druhým, který předsedal Spojenému výboru náčelníků štábů.

„Co se děje, Jacku?“

Admirál ukázal na obrovský plochý monitor, na němž byla vidět mapa Blízkého východu od Středozemního moře až po Hindúkuš. Z východu na západ se po ní pohyboval červený bod.

Admirál promluvil basem tak hlubokým, že prezident jednou poznamenal, že zní, jako by vycházel odněkud z hlubin, jako by patřil prorokovi ze Starého zákona. „Toto, pane prezidente, je živý přenos ze satelitu a ukazuje šest K-dvanáctek nebo raketrových střel SUMA, z nichž každá je schopna nést deset nebo i víc samostatných bojových hlavic, možná jaderných. Vypálili je ze tří míst v íránské poušti, která naše satelity doposud nikdy neodhalily. Pravděpodobně se nachází v podzemí.“

„Cíl?“

„Izrael. V dosahu K-dvanáctek se nenachází nikdo jiný, kdo by měl s Íránem nějaký konflikt.“

Náčelník štábu se předklonil a zadíval se přes stůl na svého šéfa. „Pane prezidente, jistě si vzpomínáte, že minulý týden Izraelci pohrozili preventivním úderem, pokud Teherán nezačne likvidovat střely schopné nést jaderné hlavice. Vypadá to, že Íránci vypálili jako první.“

„Pane prezidente?“

Vytáhla žena neurčitého věku se naklonila vpřed, aby ji bylo vidět. Díky svému výraznému nosu a dlouhé, mužské chůzi připomínala

ministryně zahraničí Susan Faulková prezidentovi čápa pronásledujícího štavnatou žabu močálem. Ať už byla pták nebo ne, jednalo se o brilantní ženu, která uměla intuitivně rozpoznat národní zájmy jak své země, tak jiných. Předpověděla, že nedávné válečné hry Íránu nebyly pouze mlácením prázdné slámy, nýbrž že Írán chce být připraven na ofenzivní krok proti svému nepříteli, Izraeli.

Prezident obdivoval její bystrý úsudek. „Ano, Susan?“

„Můžeme si být jistí, že izraelský premiér Konic se taky dívá a už teď připravuje izraelskou odpověď, pravděpodobně útok nejen na íránské vojenské základny, ale také na ropná pole. Rusko a Čína jsou největšími odběrateli Íránu, takže můžeme očekávat, že se do celé věci vloží, pokud budou ohroženy jejich dodávky paliva.“

„Jak Rusko, tak Čína dobře ví, že stojíme pevně za Izraelem. Ví, že budou jednat na vlastní nebezpečí,“ pravil prezident. Kvůli milionům židovských voličů a stovkám milionů dolarů, kterými přispívají na politické kampaně, si žádný prezident nemohl dovolit nic jiného. Obrátil se zpátky k vojákům. „Za jak dlouho ty věci dopadnou?“

Stříbrovlasý muž v modré uniformě vojenského letectva odpověděl: „Za sedmnáct minut a deset sekund, pane prezidentě.“

„Můžeme je nějak sestřelit?“

Muž od letectva zavrtěl hlavou. „Na to není dost času. V tomto ohledu budeme muset spoléhat na Izraelce. Prodali jsme jim odpovídající hardware. Přesto bych počítal s tím, že asi padesát procent vetřelců projde.“

Prezident nechtěl ani pomyslet, jaké škody by mohlo třicet jaderných hlavic způsobit na území Spojených států, natož pak v zemi tak malé jako Izrael.

„Jestli to tedy chápu správně,“ řekl, „máme tady útok, pravděpodobně jaderný, na Izrael, a o tom, že odvěta bude následovat, není nejmenších pochyb, což do celé věci patrně zatáhne Čínu a Rusko. Návrhy?“

Ministryně zahraničí zvedla ruku. „Máme pouze jedinou volbu, pane prezidentě. Musíte se ihned spojit s premiérem Konicem.“

„Hádám, že zrovna teď má plné ruce práce.“

„Přesto s ním musíte promluvit a přesvědčit ho, aby nepřešel do protiútoků, alespoň dokud si nepromluvíme s Rusy a Číňany.“

Bylo by snazší toho prchlivého Izraelce přesvědčit, aby konvertoval k islámu. Přesto to Hansler musel jako prezident zkusit.

Proč tuhle práci vlastně chtěl?

Jako by mu někdo četl myšlenky, objevil se po jeho boku dozorčí důstojník. „Pane, máte telefon. Premiér Konic.“

Pád špendlíku by v tu chvíli vyzněl jako exploze.

„Řekl jste premiér Konic?“

„Ano, pane.“

Prezident skepticky zvedl sluchátko. „Moše?“

„Phile!“ zahřímá hlas, jako by přicházel ze stejné místnosti, ne z opačné strany světa.

Poté co se Hansler stal prezidentem, s hlavou izraelského národa se spřátelil. Společně si užívali muškaření na prezidentově ranči v Montaně i společenské dýchánky na mezinárodních shromážděních. Bylo těžké neztratit ze zřetele fakt, že všichni izraelští vůdci dbali na to, aby se se svými americkými protějšky co nejvíce sblížili. Záleželo na tom přežití Izraele.

„Jak se má Nancy? Tvůj kluk tento rok končí studia? Po promoci ho pošli na výlet k nám!“

Prezident se rozhlédl po místnosti, protože si uvědomoval, že Konicův hlas je ze sluchátka slyšet. „Hm, Moše, předpokládám, že nevoláš jen tak?“

„V tom máš pravdu,“ zařval po drátu. „Předpokládal jsem, že se mi ozveš – kvůli té drobnosti s těmi otravnými Íránci.“

Prezident by použil jiné přízvisko, řekl však jen: „Vidíme střely na satelitu. Doufám, že obrana, kterou jsme vám poslali, funguje.“

„Ach, k čertu s protiraketovými střelami.“ Premiérův hlas zněl skoro srdečně, jako by vyprávěl oblíbenou historku. „Budeme v pořádku. Proto ti vlastně volám, abych ti to řekl – že budeme v pořádku. Není potřeba vyvolávat poplach.“

„Chceš tím říct, že neplánuješ odvetu? Nemáš v úmyslu zbombardovat Írán zpátky do doby kamenné?“

„Z našeho pohledu trčí Írán v době kamenné už desítky let. Sleduješ jejich politiku? Ne, žádná odvěta nebude nutná. Jdi zpátky do postele.“

Prezident si odtáhl sluchátko od ucha a na okamžik se na něj zadíval, jako by se snažil odhadnout přičetnost volajícího. „Žádá odvěta?“

„Za co?“

„Za...“

Čtyřhvězdičkový generál americké námořní pěchoty po prezidentově levici ho lehce zatahal za rukáv. „Pane prezidentě...“

Prezident na něj podrážděně pohlédl, pak se ale zadíval směrem, kam muž ukazoval.

Na obrazovce už nebyl žádný červený bod.

„Vidíš, co myslím?“ zeptal se izraelský státník s vítězoslavným smíchem. „Držte se!“

„Moše! Co... Jak...?“

„U Jehovy, Phile. Vaše bible přece říká, že víra hory přenáší. My jsme prostě nechali zmizet několik střel.“

Spojení se přerušilo.

Generál vojenského letectva s někým důrazně hovořil přes mobil.

„Co se, k čertu, stalo?“ zeptal se prezident.

„Rozhodně neselhalo vizuální zařízení, pane prezidentě. Střely opravdu zmizely.“

„Chcete tím říct, že obranný systém fungoval lépe, než se předpokládalo.“

„Ne, pane prezidentě. Satelit neukázal, že by byly vypáleny nějaké protiraketové střely. Íránský hardware se prostě vypařil.“

Prezident se svezl do křesla. „A jak to, k čertu, udělali?“

Odpověď mu bylo jen ticho.

„Dobrá, dobrá,“ řekl prezident. „Chci vědět, co přesně se stalo, proč ty střely zmizely, rozplynuly se, nebo co se s nimi vlastně stalo. A mezitím to budeme držet pod pokličkou. Pokud uslyším, že o tom, co se dneska v noci stalo, někdo třeba jen něco zašeptal, bude do konce své kariéry počítat karibu na Aljašce.“

KAPITOLA PRVNÍ

3

*Ulička U Slepého osla
Bruggy, Belgie
22:00 greenwichského času*

Přestože síť kanálů v Bruggách měla nyní spíše scénické než faktické využití, stromy na březích před středověkými domy z červených cihel a s úzkými okny připomínaly Benjaminu Jadišovi jeho rodný Amsterdam.

Město bylo úžasně zachovalé z dob, kdy asi před šesti sty lety bývalo střediskem obchodu s látkami, jemnými krajkami a jemně tepanými zlatými šperky. Zanesení kanálu Zwin jeho kupecké časy z velké části ukončilo, také ale odradilo místní od nahrazení vysokých měštanských domů současnějšími a mnohem méně půvabnými budovami, jak se tomu stalo v mnoha jiných evropských městech.

Bydlel v chladném, ošklivém půldomku v Cambridgi, v podkroví třípatrového domu v Latinské čtvrti v Paříži a v mizerných, hlučných pokojích nad hospodou kousek od kampusu v Mnichově, které byly jako jediné horší než přestavěná stodola v blízkosti Boloně, ve které kapala střecha ještě celé hodiny po posledním dešti. Než přijal místo děkana katedry fyziky na univerzitě v Amsterdamu, prošel půltuctem jiných institucí.

Rád žertoval, že je židovským poutníkem.

Vyšel zpoza rohu a byl rád, že opustil uličku tak úzkou, že kdyby roztáhl paže, mohl by se dotknout naleštěných klik protilehlých domovních dveří. Zhluboka si oddychl úlevou.

Proč se mu ulevilo?

Nebyl si jistý. Vnímál pouze úzkost, která neměla žádný racionální podklad. Sotva to byla emoce, k níž by se jakýkoli vědec přiznal.

Přešel Burg, hezké dlážděné náměstí s několika malými restauracemi, které už měly v tuto dobu zavřeno. Nyní měl před sebou Markt, tržní náměstí ze třináctého století, které lemovaly vysoké domy se stupňovitými štíty, mnohé natřené pestrými barvami. Z důvodů, které rovněž nedokázal vysvětlit, byl rád, že se dostal na nejjasněji osvětlené místo ve městě. Teprve nyní si uvědomil, jak klaustrofobicky se cítil v křivolakých uličkách, příliš úzkých pro automobily.

Nesmysl, řekl si. Stísněných prostor se nikdy nebál o nic víc než okrajů střech vysokých budov.

Bylo naprosto zbytečné neustále se ohlížet přes rameno.

Na celém výletu však bylo něco děsivého. Nečekaný telefonát se žádostí, aby přinesl cédéčko obsahující protokoly jeho nejnovějších experimentů, schůzka v noci v neznámém městě. Kdyby mu zavolal kdokoli jiný, myslel by si, že mluví se šilencem.

Posadil se ke stolu v jednom z bister na náměstí, která měla stále otevřeno. Tiše se u něj zjevil číšník a Benjamin si objednal místní triple ale. Dal by si radši kávu, kofein v tuto hodinu by ho ale udržel vzhůru po celou noc.

Noc.

No, po dvaadvacáté hodině.

Číšník postavil láhev s pivem vedle sklenice. Jak bylo na takových místech zvykem, nechal na malém tácku útržek papíru, účet, který mohl Benjamin zaplatit kdykoli před odchodem. Pak se rychle vrátil do osvětleného interiéru. Benjamin si pomalu nalil a soustředěně sledoval kypící čepici pěny.

„Když sklenici nakloníte, nebude pěny tolik.“

Naproti němu usedl muž, který ho oslovil angličtinou s výrazným přízvukem. Místo si vybral tak, aby měl tvář ve stínu, jeho siluetu ale vykreslovaly lampy pouličního osvětlení.

Benjamin zamžoural, protože nedokázal rozpoznat víc než beztvárovou tmavou šmouhu. „Nepoznávám váš hlas. Nejste...“

Muž zavrtěl hlavou. „Ne. Mám vás k němu odvést. Máte, co chtěl?“

Benjamin se poplácal po vnitřní kapse saka a zvedl sklenici. „Jistě. Hned, jak dopiju. Dáte si něco?“

„Ne, díky.“

Benjamin sklenici vyprázdnil a podržel účet na světle z ulice. Částku spíše uhodl, než že by ji skutečně viděl, na stůl položil dvě eura a vstal. „Mluvili jsme spolu častokrát, sešli jsme se ale jenom jednou. Na začátku. Proč teď? Proč tady místo v Amsterdamu, kde si může osobně prohlédnout, co dělám?“

Druhý muž ho buďto neslyšel, nebo jeho otázky ignoroval, což bylo pravděpodobnější. Kvapně vyrazil po Steenstraat. Benjamin ho dohonil a přemítal, proč tolik pospíchá. Možná mu všechno brzy vysvětlí. Zahnuli doleva na Mariastraat a prošli kolem kostela Panny Marie, jehož věž, nejvyšší v Belgii, se zabodávala do nočního nebe, osvětlená kužely reflektorů rozmístěnými kolem. Zahnuli doprava podél kanálu vedoucího z východu na západ. Vysoké měšťanské domy se stupňovitými štíty nahradily skromnější jednopatrové cihlové budovy, z jejichž ostře zkosených střech odpadával sníh už víc než pět set zim.

Muž se zastavil a ukázal na lavičku pod stromem, jehož kořeny vedly dolů do kanálu. Naproti přes ulici stál dům s obrazem labutě na štítu. Malý hotel. Dávalo to smysl. Takový druh ubytování by si muž, kterého Benjamin přišel navštívit, mohl vybrat: luxusní a zároveň nenápadné.

„Počkejte tady.“

Benjamin začal protestovat, pak si to rozmyslel a posadil se čelem k vodě, která byla tak nehybná, že na hladině plavalo teplé světlo z oken hotelu. Za jarní noci, jako byla tato, bylo příjemné sedět venku. Možná se ten muž bál, že by se ve stěnách hotelu mohlo schovávat nějaké odposlouchávací zařízení. Benjamin plně chápal, proč by ten muž měl chtít, aby nikdo neslyšel, co se chystal říct. Bude lepší, když projekt utají, dokud nebude hotový. Existovali lidé, kteří by se nejraději postarali, aby nikdy nebyl dokončen.

Benjamin uslyšel kroky a začal vstávat.

Na zátylku ucítil něco studeného a tvrdého, studeného a tvrdého jako ocel.

Jako hlaveň pistole.

Ale proč?

Uslyšel fouknutí, pouhé zašeptání, pak mu někde za očima vybuchla oslnivá světla. Necítil žádnou bolest, jen pevnou zemi pod sebou.

A někdo mu zašátral rukou ve vnitřní kapse saka.
Potom všechno zčernalo a on už necítil vůbec nic.

4

*Manuelova taverna
Highland Avenue
Atlanta, Georgie
20:30 východního času
Stejná noc*

Původní část *Manuelovy taverny* se datovala do počátku padesátých let dvacátého století. Sestávala ze stoliček u baru a z dřevěných boxů, které byly nyní omšelé a poničené graffiti, která tu po sobě zanechaly generace studentů. Tehdy stejně jako nyní to bylo místo schůzek demokratických politiků, univerzitní inteligence a kohokoli, kdo chtěl patřit k jedné z těchto dvou skupin. Manuel si místo pro svůj podnik vybral moudře, umístil ho totiž naproti přes ulici od hranice okrsku kontrolovaného jižanskými metodisty/baptisty, kde stála univerzita Emory. Bar představoval oázu piva a volnomyšlenkářství na okraji Sahary tvrdě prosazované abstinence a netolerance. Vůbec nezáleželo na tom, že k dani z alkoholu v tomto státě nejvíce přispívali právě nákupčí toho ďábelského elixíru z opačné strany oné linie, které obchody vybavovaly neoznačenými taškami a krabicemi, v nichž si jejich zákazníci odnášeli svoji kořist zpátky na zakázané území.

I poté, co rasová a ekonomická diverzita začala smazávat staré a možná zastaralé hodnoty a alkohol se stal legální i na druhé straně ulice, Manuelův podnik si zachoval svůj kolorit. Zatímco rozlehlé pozemky s krásnými domy byly parcelovány do nových, jako vejce vejci podobných sousedství „dostupného bydlení“, bar zůstával stále trochu oplzlým, kteroužto pověst se následní majitelé nesnažili nijak vyvrátit. Během let se tak stal putykou nejen pro levičáky, ale také pro společenské rebely, a dokonce i pro úplné excentriky.

Černoch s kněžským kolárkem a běloch v právnickém přestrojení, což znamená v tmavém obleku s elegantní kravatou, tu

nebudili nijak zvláštní pozornost. Stálí zákazníci, kteří vždy seděli ve stejném boxu a neustále se hádali a stěžovali si, často v latině, na ubohou kvalitu jídla, kterou Manuelův podnik proslul.

„*Corruptio optimi pessima*,“ řekl kněz a natáhl se pro poloprázdný džbán s vlažným pivem.

„Není pochyb, že korupce těch nejlepších je nejhorší, Francisí,“ souhlasil běloch, vyprázdnil džbán a mávl na číšníka. „Jenže i starosta má právo na obhajobu jako kdokoli jiný. *Cor illi in genua decidet*.“

„To se můžeš vsadit, že ho na kolena srazil strach. Rozhodně to nebyla modlitba.“ Francis si odfrkl.

Francis Narumba, který pocházel z jednoho z nejvíce zkorumpovaných, chudobou postižených a nemocemi prolezlých států v západní Africe, se díky stipendiu dostal na Oxford a pak byl poslán do semináře ve Spojených státech. Buď na základě vlastního přání, nebo zásahem vyšší moci nebyl obratem poslán zpátky do pekelné díry, odkud pocházel, nýbrž přidělen jako duchovní narůstajícímu počtu afrických imigrantů v Atlantě.

Jak vždy říkal jeho spolustolovník, Langford Reilly, oba byli oběťmi studia svobodných umění, a proto se nehodili na žádnou práci, k níž by potřebovali skutečné dovednosti.

Jako třeba instalatér.

Takto lapen v osidlech svého vzdělání se Francis na jedné straně rozhodl pro kariéru v církvi a Lang na druhé pro právnická studia. Langova sestra byla jednou z mála Francisových bílých farnic. Její tragická vražda svedla kněze a právníka dohromady. Zanedlouho se z nich stali dobří přátelé. Langův nedostatek víry a Francisův přebytek téhož, aspoň z Langova pohledu, byl nekončným zdrojem přátelských rozepří.

V soukromí by každý přiznal, že bez ohledu na to, jak moc se ten druhý mylí, je patrně tou nejbystřejší myslí, s jakou se kdy setkal.

Lang se zájmem sledoval, jak se blíží jejich jídlo. Ať jste si objednali cokoli, často jste se dočkali překvapení. „Bývalý starosta naštěstí nesouhlasí s Ovidiem. *Estque pati poenas quam meruisse minus*.“

Lang sledoval, jak zvědavost ve tváři jeho společníka nahradilo podezření, když pohlédl dolů na talíř, který před něj postavili. „Středně propečené“ filé vypadalo velmi spáleně. Povzdychl si,

když číšník šoupl na stůl jeho hamburger a hranolky a dal se rychle na ústup. „Naštěstí?“

Lang potlačil úsměv, zatímco Francis studoval zpopelněné zbytky své ryby. „Naštěstí pro mě. Kdyby byl toho názoru, že je lepší odpykat si i třeba nezasloužený trest, neplatil by mi majlant, abych ho u soudu bránil.“

Francis potřásl hlavou a natáhl se pro láhev s omáčkou. „Překvapuje mě, že... Jak se to říká v krimi seriálech?“

„Že se nedozná?“

„*Hoc sustinete maius ne veniat malum*. Nepřistoupí na dohodu, aby ho neodsoudili za něco většího.“

„Tvrdí, že je nevinný.“

Francis si opět odfrkl. „Jeho hlavní výkonný asistent, šéf městské rady a pět dalších...“

„Šest dalších.“

„... se buďto přiznali, nebo usvědčili jeden druhého z korupce, uplácení, vydírání, daňových úniků a tak dále. Z čeho ještě by ho mohli obvinít?“

„Nezaplacené parkovné?“

Francis ochutnal první sousto ryby a zadumaně žvýkal. „Překvapuje mě, že jsi ten případ vzal. Přece ty peníze nepotřebuješ.“

Lang pokrčil rameny v nevysloveném přiznání, že Francis má pravdu. „Řízení obrovské charitativní nadace není zrovna zába-va. Obhajoba bílých límečků u soudu ano.“

Francis si poléval rybu znovu a znovu omáčkou, stále však prohrával bitvu o překrytí pachutě spáleniny. Pro oba muže se stalo otázkou cti během jídla nepřiznat, až jak špatné může Manuellovo jídlo být. „Pořád nechápu, proč chceš svoje jméno svázat s takovým křivákem.“

Lang si utřel obličej. Krev ze skoro syrového hamburgeru – ob-vedl si ho středně propečený – mu tekla po bradě. „Vzpomínám si na někoho, kdo trávil své dny s prostitutkou a zemřel mezi dvěma zloději. A něco o tom, kdo má hodit první kamenem, pokud si dobře vzpomínám.“

„Na kacíře toho o Písmu víš až příliš,“ zavrčel Francis dobro-srdečně, načež nečekaně změnil téma. „Ozvala se ti Gurt?“

Lang odložil hamburger, aby se mohl marinovat ve vlastní šťávě, hlavně v krvi a omastku. „Vůbec.“

Francis začal něco říkat, rozmyslel si to a zahájil nový útok na jídlo.

„Ani to nečekám. Od chvíle, co se vrátila zpátky do Evropy, aby pracovala pro vládu, uplynul už víc než rok.“

Byl to eufemismus a Francis pochopil, že mluví o Agentuře. Přestože se kněz nesnažil vydolovat z něj podrobnosti, prostoj mezi Langovým základním univerzitním vzděláním a titulem z práv naznačoval, že celé roky někde pracoval. Jeho dlouhodobá známost s Gurt Fuchsovou pak napovídala kde. Gurt byla první ženou, o kterou Lang projevil jakýkoli romantický zájem od chvíle, co mu žena zemřela na rakovinu několik let předtím, než se kněz a právník seznámili.

„*Capistrum maritalis*,“ řekl Francis s úsměvem a snažil se celou věc zlehčit.

„Je od tebe hezké, že oplakáváš manželské útrapy. Ty tenhle problém nikdy mít nebudeš.“

Francis se natáhl přes stůl a položil příteli ruku na paži. „Je mi líto, že odešla, Langu. Opravdu. Víš, jak moc jsem ji měl rád.“

„Ty a Brumla. Obou vás lituju.“

Lang mluvil o psovi, kterého zdědil po smrti sestry a synovce. Nedokázal se od zvířete, které bylo bez nadsázky tím nejohavnějším čoklem na světě, odloučit. Stalo se jedinou rodinou, která mu zbyla.

Číšník začal sbírat zbytky od večere. Museli ho najmout teprve nedávno, jinak by věděl, že se nemá ptát: „Hotovo? Chutnalo vám?“

Francis se na něj jen prázdně zadíval.

„Jako vždy,“ odpověděl Lang. „Steak byl spálený, hamburger syrový. A zvadlé, tukem nasáklé hranolky prostě zbožňuju.“

„Jsem rád, že jste si pochutnali.“ Rukou, ve které nedržel talíře, položil na stůl účet. „Až budete připravení, můžete zaplatit.“

Lang si účet vzal. „Asi se budeme držet rituálu, co?“

Často si házeli mincí, kdo zaplatí. Lang si nevzpomínal, že by někdy vyhrál. Jak pravděpodobné něco takového bylo?

Možná měl Francis pravdu: vyšší moc skutečně existovala.

Francis se však místo toho pro účet natáhl. „Tentokrát to nech na mně.“

„Ne, ne. Hodíme si. Vždy *post prandium*.“

Prohrál.

Francis se zakřenil. „*Manus e nubibus*. Mám štěstí.“

„Myslím, že doslovný překlad to říká lépe: ‚Ruka z mračen.‘ Vítězíš s takovou důsledností, že by to obrátilo na víru většinu pohanů.“

„Včetně tebe?“

Lang podal účet spolu s kreditkou číšníkovi. „Já věřím, moje víra se však netočí kolem papeže.“

„Ani kolem ničeho jiného, pokud vím.“

„Věřím ve vyšší moc, zrovna teď v tu nejvyšší: v soudce Adamsona z atlantské divize severního okresu Georgie. Věř mi, nikdo na zemi nemá vyšší moc než soudce okresního soudu Spojených států. A pokud mi nevěříš, zeptej se Dicka Nixona¹.“

„Je mrtvý.“

„No dobrá, s otázkami na něj budeš muset chvíli počkat.“

Vrátila se mu účtenka a on ji podepsal, přičemž přidal nezaplacené dýško, aby si zajistil, že příště dostanou stejný box.

„Starosta bude souzen před federálním soudem?“

Lang se odstrčil od stolu a vstal. „Bohužel pro něj ano. Federálové ho obvinili v době, kdy okresní návladní ve Fultonu pořád ještě zvažoval politické následky.“

Kancelář okresního návladního ve Fultonu proslula tím, že nezvládala svoji pracovní zátěž. Případy byly promlčovány, zatímco právníci okresu hledali založené složky nebo důkazy. Kriminálníci byli osvobozováni podrážděnými soudci poté, co se prokurátoři nedostavili k soudu.

Oba muži zamířili k zadním dveřím, které vedly na parkoviště.

„Škoda,“ podotkl Francis. „Budeš tak mít protivníka namísto oběti.“

Lang pípnutím zajistil poplašené zařízení na stříbrnošedém kabrioletu Porsche a odemkl. „V tom máš pravdu. Stání u soudu

¹ Richard Nixon – jediný americký prezident, který rezignoval na svoji funkci (pozn. překl.).

s tím místním chlapíkem už stejně začínala být až moc snadná. Ten ubohý parchant by nedokázal odsoudit ani Johna Wilkese Booth² za střílení na veřejnosti.“

Kněz se poskládal na sedadlo spolujezdce. „Jednou si pořídíš dospělé auto.“

Lang otočil klíčkem v zapalování a odměnou mu bylo burácení silného motoru vzadu ve voze. „Už jsem to udělal. Vzpomínáš si na ten poruchový kabriolet od Mercedesu, na kterém nefungovalo vůbec nic, od poplašného systému po skládací střechu?“

„Aspoň to nebyla hračka. Myslel bych si, že multimilionářská charitativní nadace bude chtít, aby její prezident jezdil v něčem důstojnějším.“

Lang couval z parkovacího místa a ohlížel se přitom přes rameno. „Zapomínáš, můj drahý Francisi, že *já* jsem nadace.“

Naprostá pravda. Před několika lety si Lang vynutil roční platbu milionů dolarů od mezinárodní organizace s názvem *Pegasus*, a to jako kompenzaci za vraždu své sestry a synovce. Peníze pak posloužily k financování charitativního fondu, který nesl jejich jméno. Přestože fond měl ředitele a ostatní úředníky, jak si žádaly daňové zákony, skutečně důležitá rozhodnutí činil sám Lang. Rada však sloužila kromě uspokojení bernáku i dvěma velmi důležitým účelům: oddělila skutečně potřebné od hamižných a uchovávala v tajnosti, kdo doopravdy dělá která rozhodnutí. Kdyby se provalilo, že veškerou moc má v rukou Lang, zaplavily by ho davy žebrajících lidí.

5

*Peachtree Road
Atlanta, Georgie
O dvacet minut později*

Lang vysadil Francise a byl už jen několik bloků od svého výškového kondominia, když mu v kapse zapípalo jeho blackberry.

² John Wilkes Booth – americký herec, 14. dubna 1865 zastřelil v divadle prezidenta Lincolna (pozn. překl.).

Musí to být nějaký můj klient kriminálník, pomyslel si. Nadace platí své lidi příliš dobře, než aby mi volali v noci.

Zašmátral v kapse po bluetooth sluchátku, pak si ale vzpomněl, že ho nechal na komodě v ložnici. S lítostivým povzdechem zmáčkl tlačítko, strčil si telefon mezi tvář a rameno a rozmrzele zabručel: „Haló?“

„Pan Reilly? Langford Reilly?“

Hlas byl Langovi povědomý, nedokázal ale určit, komu patří. Podřadil, protože se blížil k semaforu, na kterém svítila červená. Při tom pohybu mu mobil sklouzl do klína. Moderní mobily a klasické řazení se k sobě nehodily. Vylovil telefon z klína.

„Ano.“

„Detektiv Franklin Morse, atlantská policie, pane Reilly. Možná si mě pamatujete.“

Lang si přál, aby tomu tak nebylo. Detektiv byl víc než jednou povolán k Langovi domů poté, co se tam odehrálo nějaké smrtící dobrodružství. „Je fajn, že jste se zase ozval, detektive, noc je ale klidná. Nikdo se mě prozatím nepokusil zabít.“

„Ještě je brzy. Kromě toho nejde o vás, pane Reilly. Jde o doktora Lewise.“

Lang neměl nejmenší tušení, o kom je řeč. „O koho?“

„Lewise, profesora na georgijské technice.“

Lang to jméno konečně nalistoval ve svém mentálním seznamu, načež mu neposedný telefon znovu vyklouzl. Nadace udělala vzácnou výjimku ze svého pravidla podporovat pouze lékařské projekty ve třetím světě. Uvolnila peníze, aby místní univerzita mohla přesvědčit jistého profesora na Oxfordu, aby přesunul svůj výzkum slibné alternativy fosilních paliv do Ameriky. Lang se odklonil od normy na žádost Jacoba Annulewitze, osobního přítele obou mužů v Londýně. Výsledky byly natolik slibné, že nadace nyní sponzorovala paralelní výzkum jak ve Spojených státech, tak v cizině.

Chňapl po telefonu, než mu mohl utéct pod sedadlo. „Co se stalo?“

Nastala odmlka. V pozadí slyšel Lang hlasy. „Je příliš brzy, než abychom mohli cokoli tvrdit s jistotou, pane Reilly. Víme jenom, že Lewis je mrtvý. A protože vy mu platíte výzkumný

grant, napadlo mě, že byste mohl pomoci. Přijďte a koukněte se na to sám.“

„Mrtvý? Ale jak...?“

„Víte co, pane Reilly? Zrovna teď jsem v laboratoři toho muže. Víte, kde je?“

Asi před měsícem tam Lang osobně dohlížel na instalaci nějakého velmi drahého vybavení.

„Jo. Kousek od Hemphill Avenue.“

„Správně.“

Georgijská technika měla v oblibě červené cihly, což dokazovaly budovy tak různorodé, že sahaly od slavné napůl viktoriánské zvonice po nejnovější a nejmodernější krabice s posluchárnami. Navzdory několika zoufalým stromům vypadal kampus přesně na to, čím i byl: na místní školu v sešlé části města. Na rozdíl od svého neogotického, zeleného rivala, University of Georgia, proslula georgijská technika dělnickou, dřičskou etikou, k níž patřily přednášky i v sobotu a mimořádně vysoká zaměstnatelnost studentů. Jejím jediným skutečným nedostatkem byl fotbalový tým, který byl nucen hrát se školami, kde stopadesátikiloví obránci mohli studovat atletickou výchovu a nemuseli projít matikou.

Shluk policejních vozů vrhal na jinak anonymně působící cihlovou budovu symfonii červené, modré a oranžové. Nočním vzduchem se neslo skřehotání policejních vysílaček.

Lang ukázal svůj řidičák policistovi, který mu zatarasil dveře. Muž zamumlal něco do rádia připevněného na košili, a vzápětí se objevil Morse.

Byl to štíhlý, atletický černoch těžko odhadnutelného věku. Lang mu tipoval něco přes čtyřicet, odhadoval to ale spíše podle jeho hodnoty než vzhledu. Připomínal mu jednoho z východoafrických běžců, kteří dominují maratonům. Detektiv byl zároveň mnohem inteligentnější, než by se dalo soudit z jeho líného přízvuku.

Potrásli si rukama.

„Kdy vás převeleli do této části města?“ zajímal se Lang.

„Řekl jsem si, že tu bude větší klid, když do ní nepatříte vy.“

Lang se navzdory okolnostem zakřenil. „Kdo se teď chová jako chytrák?“

Morse zvedl pravou ruku. „Žádné chytré řeči, jen pravda.“ Opět zvážněl. „Pozval jsem vás sem hlavně proto, abyste se podíval, jestli něco nezmizelo.“

„Odkud jste věděl o mém spojení s doktorem Lewisem?“

„Jsem vyšetřovatel, vzpomínáte? Vyšetřuju.“

Možná zběžně zkontroloval školní záznamy a objevil Langovo jméno na grantu.

Morse vykročil krátkou chodbou. „Tudy.“

Místnost, kam vstoupili, byla plná lidí. Muž a žena, které Lang považoval za forenzní techniky, smetali něčím, co vypadalo jako malířský štětec, střepy do malých plastových pytlíčků. Další muž seděl u počítače. A ještě další, tentokrát v policejní uniformě, vyslychal muže v uniformě školní ochranky. Žena ve světle baterky prohlížela volné stránky zápisníku.

Když odsud Lang posledně odcházel, celé místo připomínalo moderní verzi laboratoře doktora Frankensteina. Teď to tu vypadalo, jako by se tu namísto lidského monstra vylíhl hurikán Katrina. Jediné věci, které zůstaly na svém místě, byly dva dlouhé a těžké stoly, s nimiž by dokázala pohnout jediná skupina stěhováků. Na podlaze plné střepů, které křupaly Langovi pod botami, ležely volné listy papíru, možná ze zápisníku. Mikroskopy a jiné náčiní, které nepoznával, byly rozházené kolem, jako by s nimi někdo zatřásl v obrovském šejkru. Zahlédl spektrofotometr převrácený na bok. Ta věc stála nadaci tolik jako dvě Ferrari.

„Co to, k čertu...?“

Morse ukázal ještě na dalšího muže, který fotil křídový obrys těla na podlaze. „Našli jsme ho tamhle. Člen ochranky uslyšel rámus, jako by se to tu někdo snažil roztrhat na kusy, vešel dovnitř, rozhlédl se a zavolal nás.“

„Máte tušení, kdo...?“

„Tohle není *Žákon a pořádek*, kde se případ vyřeší během první půlhodiny a ve druhé prokurátor mezi reklamami dosáhne odsouzení. Faktem je, že vlastně ani nevíme, kdy oběť zemřela. Předpokládáme, že k tomu došlo asi ve stejnou dobu, kdy někdo převrátil tohle místo naruby.“

„Nějaký motiv?“

„Proto jsem zavolaal vám, pane Reilly. Kromě toho, že máte prsty v pŕlce zmatků tady ve městě, mě napadlo, že byste mohl mít nějaký nápad vy, když vaše nadace tuhle operaci financuje.“

Takže to *byl* ten grant. Jak se Morseovi podařilo získat takovou informaci uprostřed noci?

„Setkal jsem se s ním jenom dvakrát, třikrát.“

„Dost peněz na to, dát je cizinci.“

„Doktor Lewis nebyl cizinec,“ opáčil Lang upjatě. „Byl mezinárodně uznávaný fyzikální chemik.“ Anebo chemický fyzik?
„Prováděl výzkum nefosilních paliv.“

„Myslíte tím palivové náhražky? Jako třeba vozy na etanol?“

Langovy znalosti chemie a fyziky končily složením vody a gravitačním zákonem.

„Nejsem si jistý.“

„Nejste si jistý? Zacházíte s penězi dost neopatrně, pane Reilly.“

„Nadace si najímá lidi, kteří rozhodují, jak se peníze využijí, detektive, a také kolik peněz je na projekt skutečně potřeba a jakou kvalifikaci musí mít ti, kdo ho vedou. Ujišťuju vás, že nadace si hlídá peníze mnohem lépe než váš zaměstnavatel.“

Byl to bezpečný odhad. Jedinou nezbytnou kvalifikací předchozí administrativy pro udělování veřejných zakázek se zjevně stala schopnost brát úplatky a zdejší bernák by nemohl být neschopnější, i kdyby ho vedli Laurel a Hardy. Jak město, tak okres tak byly nuceny dále omezovat už tak krátký seznam dostupných služeb. A ti nejpotřebnější za ně samozřejmě nic neplatili.

Jediný, kdo si na celém systému mastil kapsy, byl, nebo spíše býval, Langův klient, dřívější starosta.

Morse zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Já tu jenom pracuju. Myslíte, že bych nechtěl vidět starostu na kříži za to, co ukradl?“

Doufal, že Morse nebude zasedat v porotě.

„Promiňte, detektive, já...“

Do místnosti vešel další muž. Přestože se Lang s nově příchodím nikdy dřív nesetkal, věděl, o koho jde. Štíhlá postava v obleku průměrné ceny a v naleštěných polobotkách. Výška přes metr osmdesát a věk kolem pětatřiceti. Tmavé vlasy kratší, než bylo zrovna v módě, a čerstvé oholení, jako by odložil břitvu těsně

předtím, než sem přišel. Anebo spíše vozil elektrický holicí strojek ve fordů nebo chevym zprostředkovaném vládou.

Lang viděl stovky podobných mužů, v různých tvarech a velikostech. Takovýto nebo nějaký jemu podobný pravidelně svědčil proti Langovým klientům. Jména se měnila, ale jejich zvláštní jednodušnost ne.

Policista u dveří následoval nově příchozího dovnitř a ukázal na Morseho. Muž cílevědomě vykročil přes místnost. Langovi se zdálo, že slyšel detektiva zašeptat: „Kurva!“

Muž zvedl průkaz s odznakem. „Zvláštní agent Charles Witherspoon, FBI.“

Nepodal jim ruku.

Morse jemu taky ne. „Federál. No, jaké překvapení, že váš úřad pracuje tak dlouho do noci. Mohl bych přísahat, že jste z pohřebního ústavu, kam oběť povezu.“

Buďto byl zvláštní agent Witherspoon na popichování místní policie zvyklý, nebo nebyl dost chytrý, aby poznal, že si z něj utahuje. „Jste detektiv Franklin Morse?“

Lang viděl, jak detektivovou myslí probleskla nějaká štiplavá poznámka, řekl však pouze: „Jo. Co pro vás můžu udělat, agente Witherspoone? V tomto případě jde o čistě místní záležitost.“

„Jsem tady, abych vám nabídl plnou spolupráci úřadu, a to ve všech ohledech.“

Lang věděl, že jeho slova se dají přetlumočit tak, že agent má v plánu případ převzít, pokud se objeví nebo se případně vytvoří sebemenší náznak, že by se mohlo jednat o federální věc.

Witherspoon se otočil k Langovi. „A vy jste?“

„Šéf nadace, která financuje... financovala výzkum doktora Lewis,“ řekl Morse dřív, než mohl Lang odpovědět. „Doktor se zabýval výzkumem nefosilních paliv. Však víte, jako je etanol do aut.“

Federála očividně dráždilo, že Morse převzal výslech, a Morse si to stejně očividně užíval. Langa by nepřekvapilo, kdyby oba muži začali občurávat místnost, aby si označovali každý čtvereční centimetr svého výsadního území.

K jeho zklamání však žádné tělesné funkce nenásledovaly.

Místo toho se Morse zeptal: „A čemu vlastně vděčím za to, že nám úřad nabídl pomoc?“

Bez jakéhokoli náznaku úsměvu Witherspoon odpověděl: „Národní bezpečnosti.“

„Na jakém základě?“ zajímal se detektiv.

„Na to vám nemohu odpovédět.“

„Dobrá, jak jste se tedy o té vraždě tak rychle dozvěděl?“

„Na to vám nemohu odpovédět.“

Morse se zaklonil a zamyšleně si mnul bradu. „Jestli to chápu dobře. Chcete vědět o všem, co zjistíme, tvrdíte, že jste ochotní spolupracovat, ale odmítáte odpovídat na otázky. Je to tak?“

Lang plně očekával stejnou odpověď v tom smyslu, že nemůže odpovédět.

Místo toho se Witherspoon chladně usmál. „Detektive, my dva spolu budeme vycházet mnohem lépe, pokud mi jednoduše povíte, co může úřad udělat.“

Vypadalo to, že Morse vážně přemýšlí. „Tak zaprvé, můžete zmenšit počet osob postávajících na místě činu o jednu. Dejte mi svoji vizitku a já vám zavolám hned, jakmile vymyslím něco dalšího, co byste mohl udělat.“

Tentokrát Witherspoon pochopil. „Bude vám vadit, když se tu porozhlédnu?“

„Pokud se nebudete ničeho dotýkat a nebudete se plést do cesty mým lidem.“

Federál se otočil k Langovi. „Co vy víte o doktoru Lewisovi?“

Lang pokrčil rameny a chystal se zopakovat, co řekl Morseovi.

„Ten muž byl mezinárodně uznávaným vědcem,“ ozval se detektiv.

„Vaše nadace financuje nemocnice a lékařské služby v chudých zemích,“ řekl Witherspoon Langovi. „Co vás přimělo se odklonit a podpořit výzkum paliv?“

Lang se odmlčel, než odpověděl, protože ho opět zaskočilo, jak jsou informace ve dne i v noci snadno k mání. „Vlastně mi to navrhl jeden přítel v Londýně. Znal doktora Lewise osobně. Lidé, kteří mají na starost udělování nových grantů, prověřili jak jeho, tak jeho práci a dospěli k názoru, že nalezení alternativy k fosilním palivům je důstojný záměr.“

Witherspoon střelil pohledem po někom, kdo fotil nepořádek okolo. „Na jakých alternativních palivech přesně pracoval?“

Otázka byla skoro prohlášením, bez intonace projevující skutečný zájem, jako by Witherspoona odpověď nezajímala, nebo ji už znal.

„Nejsem si jistý. Nebyl tu ještě ani šest měsíců, takže ještě nemusel podat detailní hlášení o dosaženém pokroku. Pokud vás to skutečně zajímá, můžu...“

Přerušil ho muž u počítače. „Detektive, sebrali harddisk a asi tucet stránek z jeho výzkumného deníku.“

Morse pomalu pokýval hlavou. „Řekl bych, že to vylučuje možnost, že šlo o nějakého narkomana, který nahodile hledal něco, čím by mohl financovat svoji závislost.“

„Nebudte si tím tak jistý, detektive.“ Muž zvedl plastový pytlík. Lang se musel naklonit blíž, aby rozpoznal stopy bílého prášku.

Morse si pytlík vzal a podržel ho na světle. „Koks to není. Je to zrnité, jako úlomky nějakého krystalu.“ Protočil oči. „Neříkejte mi, pane Reilly, že vaše nadace financovala tu nejs sofistikovanější metamfetaminovou laboratoř na světě.“

Lang zavrtěl hlavou. „Lewis by nepotřeboval všechno tohle vybavení jen proto, aby vařil drogy.“

„Jak to víte?“ zajímal se Witherspoon.

„Tady pan Reilly hájí zločince, když zrovna nerozdává peníze potřebným,“ vysvětlil Morse. „Řekl bych, že už na podobnou věc narazil.“

Pravda byla, že Lang vytrvale odmítal zastupovat kohokoli jakkoli napojeného na tvrdé drogy, a to bez ohledu na výši odměny. Sledoval ale místní zprávy, které pravidelně vysílaly reportáže z razíí v drogových laboratořích, jež se obvykle nacházely v kuchyních soukromých domů a využívaly běžného kuchyňského nádobí a přísad, které se daly koupit v místní lékárně.

Morse schoval pytlík do kapsy. „Ať už je to cokoli, dozvíme se to, až to prozkoumají lidi ze státní forenzní laborky.“

„Naše laboratoř to může otestovat rychleji,“ nabídl Witherspoon.

Morse pomalu zavrtěl hlavou. „Vážím si vaší nabídky, opravdu, agente Witherspoone.“

„Ale?“

„Ale před rokem nebo dvěma jsem vás, lidi, požádal o pomoc se střelbou spojenou s mezistátní kokainovou operací. Pak už

vím jen to, že můj pachatel je v programu na ochranu svědků někde mezi tímhle místem a Aljaškou. Mám vaši pomoci až po krk.“

Witherspoon zaťal svaly v čelisti. „Znamená to, že se se mnou o ten prášek nepodělíte?“

„Agente Witherspoone, jste nezvykle vnímavý mladý muž.“

Federální agent se znovu rozhlédl po místnosti, jako by se snažil najít nějakého spojence. „Však uvidíme.“

Otočil se a odešel.

Lang a Morse se za ním dívali, pak Lang řekl: „Federální forenzní laboratoř je skutečně mnohem lepší než ta státní.“

Morse kývl. „Já vím, ale pokaždé, když slyším o ‚národní bezpečnosti‘, mám pocit, že bych se měl schovat. Někdo po nás hází pořádné sračky.“

Lang si byl dobře vědom rivality mezi FBI a místním policejním sborem. Federálové měli ve zvyku dělat cokoli, jen aby vypadali dobře, a to jak na úkor případu, tak místních. „Jak jsem se chystal říct, než nás váš muž přerušil a pověděl nám o harddisku, někdo v nadaci práci doktora Lewise monitoroval. Zjistím kdo. Mohl by vám pomoci.“

„Fakt si toho vážím, pane Reilly. Ale než půjdete, můžete mi říct, jestli tu nechybí ještě něco kromě harddisku a stránek ze zápisníku? Nevšiml jste si něčeho?“

Lang zavrtěl hlavou.

„Kromě fakt velkých přístrojů, které nás stojí jmění, bych to opravdu nepoznal. Můžu vám ale poskytnout seznam vybavení, které nadace pro tento projekt koupila, a vy ho pak můžete srovnat s tím, co tu zůstalo.“

Když Lang nasedal do porsche, přemýšlel, jak zvláštní je spolupracovat s Morsem. Už třikrát se detektiv objevil na Langově prahu, z toho dvakrát v reakci na násilnou smrt a jednou proto, aby ho odvedl do vězení. Když nebyl podezřelým, tak nebyl ten polda zas tak špatný chlap.

Důležitější však byla otázka, jaký vztah existoval mezi vědcovou smrtí a národní bezpečností. Proč se FBI zajímala o něco, co vypadalo jako místní zločin? Jak to, že se o něm dozvěděli skoro stejně rychle jako atlantská policie?

Lang zešíroka zívá a zamířil po Northside Drive na sever. Každá záhada má řešení.

No, *většina*.

6

*Park Place
2660 Peachtree Road
Atlanta, Georgie
Následující ráno*

Chlupatý budík jménem Brumla přitiskl svůj studený čumák na Langovu tvář. Kdyby se psi uměli smát, tento by tak učinil, když si jeho pán přejel rukou přes spánek ochablý obličej.

„Fajn, Brumlo. Ještě pár minut, dobře?“

Brumla tu hru znal. Tentokrát hluboce zavrčel a začal z něj metodicky stahovat peřinu.

Lang se posadil. „Fajn, fajn, vyhrál jsi, jako vždycky.“

Očividný vítěz se posadil a začal se nedbale drbat zadní tlapkou na hlavě. Pes byl černý, jedno ucho mu viselo dolů, druhé trčelo přímo vzhůru a měl v sobě geny více ras, než kolik je druhů rumu v tropických drincích.

Z okna své ložnice ve dvacátém třetím patře viděl Lang ranní slunce, které pozlacovalo skleněné budovy v centru. Starší stavby na předměstí dokonce zářily. Jako městská verze žluté cihlové cesty se Peachtree Street zdála ukazovat jako šíp přímo do středu města. Bezmračné nebe se klenulo nad bujnou zelení stromů v jejich stále raných jarních barvách. Zelený koberec byl poset skvrnami připomínajícími závěje, ve skutečnosti však šlo o dříviny kvetoucí nad bílými a růžovými azalkami.

Jenže všechna ta přirozená krása měla svoji cenu, kterou Lang zaplatí, jakmile opustí ochranu vestibulu budovy. Vzduch venku bude prosycen slizkou žlutozelenou mlhou, která bude pokrývat i všechny odhalené povrchy. Auta zežloutla bez ohledu na to, jakou barvou je ve fabrice nastříkali. A i černý asfalt byl zbarvený

suchými řekami. Přistěhovaní alergici proklínali den, kdy opustili relativní pohodlí mrazivých jar na severu.

Dorazilo jaro a každá živá rostlina, od mocného dubu po malinkou ambrozii, myslela jenom na romantickou reprodukci. Atlantská pylová sezóna byla v plném proudu.

Než si Lang stačil obléct teplákovku a naboso si obout tenisky, Brumla už úzkostně čekal u dveří s vodítkem v tlamě. Venku pes jako obvykle metodicky vyhledal to nejlepší místo, kde by po sobě mohl zanechat stopu pro dalšího psa, který poběží kolem. Jakmile skončil, netrpělivě tahal za vodítko, aby už šli domů. Byl čas na snídani.

Doma otevřel Lang kredenc, kde uchovával psí žrádlo, a nasypal mu trochu do misky.

Teprve když vracel pytel zpět na místo, zastavil se uprostřed pohybu a zíral.

Nakrmil Brumlu včera v noci, těsně předtím, než odešel k Manuelovi. Pytel se psím žrádlem tehdy stál vedle krabice s cereáliemi. Teď pro něj bylo místo jenom vedle naskládaných plechovek s polévkou.

Opatrně odložil pytel na pult, který odděloval malinkou kuchyňku od obývacího pokoje. Stačily tři kroky, a stál před sekretářem Thomase Elfa, mistrovským kouskem z mahagonu zdobeným intarziemi z ovocných dřevin od předního předrevolučního amerického nábytkáře, a také před jedním z mála kusů nábytku, který si vzal s sebou, když prodal dům, o který se dělil s Dawn.

Za vlnitým, ručně foukaným sklem se nacházela jeho malá sbírka prvních vydání knih z osmnáctého a devatenáctého století a zdálo se, že vypadá přesně tak, jak ji nechal. Avšak pod nimi, na psací desce, byly starožitnosti lehce přerovnané. Věkem zrezivělý kus železa, který býval jílcem makedonského meče, ležel nyní vedle etruského votivního poháru namísto mince s podobou Caesara augusta.

Někdo s předměty pohnul, aby mohl otevřít sklo a prohlédnout knihy. Nebo spíše proto, aby zkontroloval, jestli za nimi není něco schované.

Anebo aby se podíval na účty, které čekaly na zaplacení v mosazném stojánku na dopisy.

Pěti rychlými kroky se přesunul do zbývajících pokojů malého kondominia a zastavil se před nočním stolem. Když otevřel zásuvku, zjistil, že jeho SIG Sauer P226 je tam, kde ho nechal, a dva nabitě extra zásobníky leží vedle něj.

Šlo o jednu z mála věcí, které si vzal s sebou, když pád Říše zla oznámil snížení stavů napříč výzvědnou službou. Další generace bude hovořit arabsky místo slovanskými jazyky a bude sloužit na suchých, horkých místech prolezlých škorpiiony.

Až na jeden potenciálně katastrofický výlet za Berlínskou zeď neodvedly Langa jeho povinnosti nikdy pryč z jeho kanceláře ve špinavé budově naproti hlavnímu nádraží ve Frankfurtu nad Mohanem. Pracoval pro třetí oddělení, rozvědku, a celé dny trávil tím, že pročetl noviny zpoza železné opony a sledoval vládou sponzorované panáky čtoucí fikci, která byla v marxistickém světě vydávána za zprávy.

Neposlouchejte zprávy vysílané imperialistickými západními demokraciemi, jen ty odsouhlasené státem; život, který tím zachráníte, může být váš vlastní.

Jeho jediná zkušenost na skutečně nepřátelském území ho navždy zbavila odporu, který cítil, protože nebyl vybrán do vojenských operací, do čtvrtého oddělení, i romantických iluzí o dobrodružstvích, jaká v populární fikci prožíval James Bond. Ti lidé byli v pravdě blázni, když tak riskovali.

Jako pouhý informační byrokrat si i přesto vzal s sebou zbraň, kterou dostal každý, kdo dokončil výcvik v agenturní škole ve Virginii, na Farmě.

Pohlížel na ni stejně, jako by pohlížel na koženou bundu ze střední, jako na relikvii z dávných dob... kdyby svoji bundu nevyměnil na zadním sedadle vypůjčeného forda za domnělou neposkrvnělost...

Její jméno skončilo v propadlišti dějin.

Kromě povinného výcviku ze zbraně nikdy nevystřelil. Roky poté, co Agenturu opustil, zastřelil muže jeho vlastní zbraní, a to v sebeobraně, a zabil i dalšího, rovněž aby si zachránil život.

Ironií bylo, že se tak ani jednou nestalo zbraní, kterou právě pro tyto situace dostal.

Poté co odešel z Agentury, si podal přihlášku na právnickou školu a byl přijat, tu profesi však považoval jen za další formu

švindlířství, jaké praktikovala Agentura. Dawn byla vděčná, že konečně opustil zaměstnání, které považovala za nebezpečné, a to bez ohledu na to, kolikrát se jí to snažil vysvětlit, a podporovala ho, dokud nedostudoval.

Navzdory svým příkladným známkám nikdy neuvažoval, že by začal pracovat pro některou z právnických fabrik. Otevřel si vlastní praxi.

Jeho stínové vládní kontakty posílaly jeho směrem určitý druh klientů: importéra z Kolumbie, který Agentuře pomohl, pak ho ale zatkli pro úmysl distribuovat kokain, který byl překvapivě nalezen v jeho zásilkách kávy, úředníka cizí banky, který prostě špatně pochopil hlášení, která bylo nutné podávat ministerstvu financí, a zmýlil se o několik milionů dolarů.

Přece jen to nebyly skutečné peníze, vysvětlil ten muž v interview v den, kdy bylo obvinění zrušeno, protože vláda nedokázala najít klíčového svědka. Lang se později dozvěděl, že onen svědek se zrovna ten týden, kdy se měl konat soud, rozhodl vyrazit si na jachtě podél řeckých ostrovů. Lang necítil žádnou potřebu zjistit si jméno majitele té lodi.

Jeho praxe vzkvétala a s Dawn doufali, že si pořídí dítě, pak se ale na jejím rentgenu objevil nádor, který se jí zavrtával do životně důležitých orgánů. Konec přišel milosrdně rychle, alespoň pro ni, jeho ale zničil. Ani o celá léta později nepropásl jediný svátek, kdy by jí nepoložil růže na hrob na kopci pod velkým dubem, na místo, kde nyní odpočíval i zbytek jeho rodiny.

Lang nechal pistoli v zásuvce a obrátil se k notebooku, který ležel na stolku u postele. Zapnul ho a stiskl několik kláves. Naposledy byl zapnut včera v noci v 9:27.

V tu dobu ale seděl u Manuela.

Několik dalších klepnutí mu odhalilo, že heslo ustálo několik pokusů o prolomení, než se mašina podle naprogramování sama vypnula.

Zamračil se a natáhl se po telefonu u postele. „Harvey, v kolik hodin jste vzal Brumlu včera večer ven?“

Harveymu, správci budovy, nešlo jen o tu trochu peněz navíc, kterou si vydělal tím, že Brumlu v Langově nepřítomnosti venčil nebo krmil; on měl toho čokla doopravdy rád.

„Já vlastně nevím, pane Reilly. Byl celý natěšený, tak jsme vyrazili na dlouhou procházku. Odsud na Peachtree Battle, Rivers Road a zpátky na West Wesley. Byli jsme pryč možná půl hodiny nebo i víc. Udělal jsem něco špatně?“

„Ne,“ ujistil ho Lang. „Nic. Byl jsem jenom zvědavý.“

Výlet by jim zabral přinejmenším půl hodiny, pokud ovšem Brumla netrval na tom, že prozkoumá každý pach, na který narazil.

Lang se posadil na postel a poslouchal křupání psího žrádla v kuchyni. Naprosto zřejmě to tu někdo prohlédal. Metoda byla jiná, účel ale stejný jako u člověka, který zabil Lewise.

Jenže bylo tomu tak doopravdy?

Zkáza a nepořádek v laboratoři měly vzbudit dojem náhodného vpádu. Jak to říkal Morse? Narkoman, který potřeboval peníze na drogy. Jenže chybějící harddisk a stránky ze zápisníku popíraly dojem, který se zabiják snažil vzbudit.

Langovo kondominium prohlédal profesionál, který šel po něčem velmi konkrétním a nechtěl, aby to Lang zjistil.

Anebo mu tu po sobě něco zanechal.

Vstal, procházel kondominiem sem a tam a odstraňoval krytky ze všech elektrických zásuvek.

Přístroj o velikosti baterie do naslouchátka objevil ve sluchátku telefonu. Nebude vysílat jen každé slovo pronesené po telefonu, nýbrž i všechny ostatní zvuky v bytě. Potlačil vztek nad takovým vpádem do svého soukromí i instinktivní reakci tu věc odstranit. Místo toho ji nechal být.

Mohla by se hodit.

Před odchodem si Lang vytrhl dva vlasy. Olízl si prst a první přilepil na kouli kliky dveří, která vedla ven na společnou chodbu. Druhý přilepil zespodu. Oba při nejslabším dotyku spadnou. Každý profesionál bude s podobným varovným znamením počítat a nahradí ho.

Jen málo jich ale bude počítat se dvěma.